

УДК 811.111'38:821.111(73)(045)

DOI <https://doi.org/10.32447/2663-340X-2021-10.1>

МОВНОСТИЛІСТИЧНА СПЕЦИФІКА ІДІОСТИЛЮ Е. ГІЛБЕРТ ТА ЇЇ ВІДТВОРЕННЯ У РОМАНІ "EAT, PRAY, LOVE"

Борбенчук Ірина Миколаївна

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови

Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

просп. Перемоги, 37, Київ, Україна

Забродська Аліна Валентинівна

магістр кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови

Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

просп. Перемоги, 37, Київ, Україна

Статтю присвячено дослідженню мовностилістичної специфіки ідіостилю американської письменниці Е. Гілберт на матеріалі англійського роману "Eat, Pray, Love". Зауважено, що в сучасному науковому дискурсі поняття «ідіостиль» не має єдиного визначення, але розуміється як індивідуальний стиль, індивідуальне мовлення, авторський стиль та є відображенням ментальності нації, світовідчуття й культурних цінностей автора. Під час дослідження було визначено, що жіноча проза є історичним явищем, яке пройшло еволюцію розвитку й сформувало свої специфічні риси, що проявилися у тематиці, образній системі, мовновиражальних засобах. Однак, найвиразнішою ознакою такої літератури є чітка гендерна приналежність, що дозволяє виділити її в окремий дискурс літературного процесу. Одним із визначних у творчості Е. Гілберт є роман "Eat, Pray, Love", заснований на реальних подіях і в певній мірі знайомить читача з самою авторкою, її життям, шляхом тривалого пошуку себе у цьому світі. Жанрово-тематичні особливості роману спонукали до реалізації власного авторського стилю, що відзначається вживанням різномірних мовних одиниць для створення культурного й національного колориту. Описуючи мандрівку країнами, Е. Гілберт формує онімний словник, що інформує про місцеве знаходження героїні, її оточення. Власне, топоніми й антропоніми активують історичні й культурні феномени та звертають увагу на національну своєрідність різних народів. Визначено, що характерною ознакою ідіостилю Е. Гілберт є використання епітетів, повторів, порівнянь, які творять образну систему і надають роману експресивності. Для вирішення релігійно-філософських питань авторка вдається до міркування, діалогічного мовлення з використанням простих речень, які показують процес пошуку підказок і відповідей, підкреслюють психічний стан, формують естетичні вподобання головної героїні. Підсумовано, що специфіка індивідуального стилю Е. Гілберт полягає у виробленні власного індивідуального почерку, яким був написаний роман "Eat, Pray, Love", завдяки чому він є яскравим прикладом жіночої прози та вирізняється з-поміж численних творів цього жанру.

Ключові слова: Е. Гілберт, жіноча література, індивідуальний стиль, мовновиражальні засоби.

Постановка проблеми в загальному вигляді та обґрунтування її актуальності.

Твори американської письменниці Е. Гілберт є джерелом натхнення для сучасників, адже її героїні – жінки, які намагаються знайти своє щастя у мегаполісі, на краю світу, щодня, це, власне, сама авторка, яка проживає кожен день у відповідності до свого настрою й доводить, що персонажі не вигадка, а цілком реальні особи, яких можна зустріти на вулиці, в супермаркеті, на лоні природи високо в горах. Неймовірний успіх після публікації наступного роману, зустрічі з шанувальниками, численні інтерв'ю

і лекції підштовхують до вивчення як образу самої авторки, так і її творчого доробку.

Актуальність даної розвідки зумовлена антропоцентричною спрямованістю сучасних лінгвістичних студій до визначення індивідуального стилю автора у контексті мовної особистості й породжуваним мовленням. Осмислення проблем творчої постаті у контексті її світовідчуття й культурних цінностей дозволить визначити специфічні риси ідіостилю Е. Гілберт.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковий дискурс навколо поняття «ідіостиль»,

розпочатий В. Виноградовим, і нині відзначається активними диспуатами. Окремі дослідники (С. Єрмоленко, Л. Мацько, Н. Сологуб) «...вивчають творчість митця з погляду інноваційних процесів у словотворенні, а його ідіостиль – як відображення ментальності нації» [1, 6]. У творчості конкретного автора тексти формують модель, «...яка втілює цілісну одиницю пізнання можливого світу. Витягнута з різних художніх текстів в одному ідіостилі письменника, вона являє собою лінгвотипологічний варіант, який вичерпує цей ідіостиль письменника [5, 139].

Питання розрізнення ідіостилю й ідіолекту (М. Михайлов, Н. Болотнова, Ю. Борисенко, М. Федотова) та їхньої тотожності (В. Григор'єв, В. Карасик, Є. Криницина, В. Наумов), розуміння ідіостилю як мовної особистості (Ю. Караулова, О. Медведкова) спрямували студіювання індивідуального стилю митця.

Зокрема, системно-структурний підхід (В. Виноградов, В. Григор'єв, В. Кухаренко, О. Северська) передбачає дослідження мовної структури образу автора з урахуванням внутрішніх єдностей стилістичних засобів художнього твору. Образно-композиційний напрям (Г. Солганік) концентрується на розгляді особливостей ідіостилю, досліджуючи унікальні випадки використання мовленнєвих форм, образні метаморфози текстотворення та композиційні прийоми побудови прозаїчної строфи. Прихильники комунікативно-когнітивного підходу (Н. Болотнова, О. Селіванова, В. Чернявська) розуміють ідіостиль автора у реконструкції індивідуального когнітивного простору.

Різномасштабне вивчення творчості Е. Гілберт детермінувало дослідження в літературознавчому А. Воейкова, Н. Гоца, О. Горелова, Г. Моїєєва, А. Стоянова, Е. Циховська) й лінгвістичному (Е. Шульгун, Л. Чайка, Л. Онучак) напрямках.

Так, Е. Циховська розглядає роман «Їсти, молитися, кохати» у контексті літератури «чикліт» і визначає основну його суть: «пошуки свого «я», сумнівна екзистенція особистості, не доведена до сартрівської нудоти від світу, а зведена усього тільки до маленького локусу жіночих проблем, що розростаються до загальнолюдських масштабів, адже якщо людина мікрокосм, то і її проблеми є мікрокосмічними» [6, 313].

Н. Гоца, вивчаючи гендерну спрямованість авторського мовлення в жіночому мемуарному романі, підкреслює, що роман «Їсти, молитися, любити» є яскравим прикладом жіночої літе-

ратури, а майстерність авторки «... полягає в тому, що в авторському викладі вона використовує гендерно-спрямовані мовні експлікатори, що дають змогу читачеві глибше осягнути авторський задум твору» [2, 48]. Теми, порушені Е. Гілберт, спонукали авторку до використання зображально-виразних мовних засобів, що розкривають специфіку твору, обумовлену гендерною приналежністю.

М. Шульгун на матеріалі роману «Їсти, молитися, кохати» спробувала визначити символіку шляху як механізм самовизначення й екзистенційного пошуку особистості. Комічного ефекту Е. Гілберт досягає завдяки самоіронії, пародії на філософствування, гротескному поєднанню різних сфер і «використовує низку стратегій оновлення травелогу й випробовування його можливостей. Серед них – виразний діалогізм твору, автоіронія, автопародія, провокація, гра, зміна оповідачем масок, театралізація» [7, 210].

Формулювання мети і завдань статті. Метою дослідження є визначення особливостей індивідуального стилю письменниці через комплексний аналіз мови англійського роману "Eat, Pray, Love" та з'ясування обумовленої жанровою специфікою системи мовновиражальних засобів. Мета дослідження зумовлює необхідність виконання таких **завдань**: обґрунтувати соціально-культурні й літературно-естетичні засади творчості Е. Гілберт; визначити соціальні умови виникнення жіночої мемуарної літератури; виявити закономірності системи мовних засобів письменниці; проаналізувати лексико-семантичні й лінгвістичні ресурси ідіостилю Е. Гілберт.

Виклад основного матеріалу дослідження. Жіноча проза або жіночі мемуари має свою історію виникнення й розвитку. Л. Волошук наголошує, що ««жіноча проза» спирається на потужну традицію, що бере свої початки з епохи Відродження, однак саме поняття і явище є «...неоднозначною категорією літературознавства, оскільки для окреслення певного масиву художніх текстів застосовується мотивація за ознаками гендеру автора твору. Водночас «жіноча проза» має відповідну специфіку, що дозволяє виокремити цей пласт літературного потоку в окремий дискурс розвитку як національної, так і світової літератури» [3, 62].

Жіночу прозу як неоднозначну категорію літературознавства визначає Г. Рижкова, яка вважає, що для «...виділення відповідного масиву художніх текстів переважним чином застосовуються не жанрово-стильові чи ідейно-тематичні виміри, а мотивація за озна-

ками гендеру автора твору... «жіноча проза» має й певну специфіку, що, власне, і дозволяє виділяти цей шар літературного потоку в окремий ієрархічний рівень розвитку світової та національної літератури» [4, 19].

Дійсно, феномен жіночої прози тісно пов'язаний із статусом жінки в суспільстві, коли вона сама відстоювала права й інтереси. Після друку книги М. Уолстонкрафта «Захист прав жінок» (1792 р.) жінки отримали змогу не лише публікувати свої творчі доробки, а й брати участь у критичному літературному дискурсі, порушуючи серйозні морально-етичні, соціальні, психологічні теми.

Сучасна жіноча проза сповнена глибоким психологізмом, що іноді досягає позамежних масштабів. Зіткнення внутрішнього світу дорослих і дітей, конфлікт особистості з оточуючим світом, неприйняття загальнолюдських цінностей спонукають до глибокого занурення у психологію або, навпаки, створюють умови для сатиричного висміювання й визначення абсурдності життєвих явищ.

Своїми творчими відкриттями Е. Гілберт зайняла провідне місце в сучасному літературному процесі. Тематика її творів є актуальною, близькою, зрозумілою для читачів, а стиль написання є унікальним й вирізняється з-поміж інших авторів. Комплексне вивчення роману "Eat, Pray, Love" Е. Гілберт дозволило визначити основні риси індивідуального стилю, який відзначається використанням лексико-семантичних (оніми, авторські терміни) й лінгвостилістичних (епітети, порівняння, лексичні повтори) засобів, сформованих на основі культурно-естетичних засад і світовідчуття письменниці.

Так, ономастичний словник авторки досить широкий і є джерелом інформації про духовну й мовну культуру різних народів, про місце перебування героїні, коло її інтересів. Власне, зафіксована ономастична лексика складається із антропонімів (*Liz, Richard, Hillary Clinton, Muhammad Ali*), топонімів (*Bali, Indonesia, Greenland, Beirut, Manhattan, New York, New Jersey, Saigon, Ethiopia, Lebanon*), хрематонімів (*Ikea, Star Wars, New York City Ballet, Night School for Divorced Ladies*), фіктонімів (*Susan, Dario, Brian, Giovanni*).

На сторінках роману згадуються історичні особи, до яких авторка зверталася за підписом уявної петиції, а використання фіктонімів обумовлене тим, що усі персонажі є реальними людьми, яким було змінено імена на вигадані. Виняток становить дійовий персонаж Річард, який дав згоду на розкриття його імені й секретів. Оніми є активним засобом творення образ-

ності. Так, легкість настрою Ліз передається через її відчуття Нью-Йорку (*I walked home that night feeling like the air could move through me, like I was clean linen fluttering on a clothes-line, like New York itself had become a city made of rice paper and I was light enough to run across every rooftop* (1, 26). – *Повертаючись того вечора додому, я відчувала, як повітря проходить крізь мене, ніби я чисте лляне полотно, що сохне на вітрі; ніби Нью-Йорк зроблений із рисового паперу, а я сама така легка, що можу злетіти над дахами.*), важка доля розуміється як автокатастрофа на трасі Нью-Джерсі (*my life still looked like a multi-vehicle accident on the New Jersey Turnpike during holiday traffic* (1, 23). – *Доля і далі скидалася на масову автокатастрофу на трасі Нью-Джерсі під час канікул.*)

Сама Ліз використовує оригінальну термінологію для позначення свого внутрішнього світу (*Lake Inferior – Озеро Смутку, The Great Void – Велике Нічого, The Supreme Self – Вище Я*), для підкреслення статусу розлученої (*Divorce Internment Camp – концентраційний табір для осіб у процесі розлучення; Divorcées Without Borders – Розлучені без кордонів*), для виокремлення своєї великої місії відвідати конкретні країни (*Three I's – три букви "I"; Great Tri-State "I" Triumvirate – великий тріумвірат "I"*).

Епітети є одними з найважливіших виражальних засобів, що широко використовуються у художній літературі. Е. Гілберт застосовує їх для створення образів й посилення прагматичного ефекту. У досліджуваному романі було виділено наступні види епітетів: 1) з метою різностороннього опису людини, предмета, події або явища вживається декілька епітетів, що перебувають у препозиції: *naked, skinny and intimidating Yogis – голі, сухоребри і страховидні йоги; adorable little Swedish friend Sofie – чарівна маленька шведська подруга Софі; small, merry-eyed, russet-colored old guy – дрібенький літній чоловік із веселими очима, смаглявою шкірою червонявого відтінку*; 2) складні епітети, виражені складним прикметником: *little baby-step wants – маленькі, як дитячий крок, побажання; spring-loaded machine – пружинний механізм; merry-eyed, russet-colored old guy – літній чоловік із веселими очима, смаглявою шкірою червонявого відтінку; single-pointed focus – заострений з одного кінця*; або поєднанням прислівника з прикметником: *radiantly beautiful Indian woman – чарівна індійська жінка; radically new question – радикально нове запитання; deliriously happy days – наркотично щасливі дні; easily foreseeable consequences – цілком передбачувані наслідки*).

Лексичні повтори підкреслюють душевні переживання Ліз з приводу усвідомлення думки про завершеність її шлюбу (*I don't want to be married anymore. I don't want to live in this big house. I don't want to have a baby* (1, 10). – *Я не хочу більше цього шлюбу. Я не хочу більше жити в цьому великому будинку. Не хочу мати дітей*), конкретизують мету її подорожі як прагнення віднайти себе (*It wasn't so much that I wanted to thoroughly explore the countries themselves; this has been done. It was more that I wanted to thoroughly explore one aspect of myself set against the backdrop of each country, in a place that has traditionally done that one thing very well* (1, 31). – *Я не мала на меті «відкрити» ці три країни. Про них уже все написано і без мене. Радше воліла докладно дослідити себе саму на тлі кожної з них, себе – у тому місці, що славиться традиційним вмінням щось одне робити дуже добре*), визначають пригнічений психічний стан героїні, яка не знає, що робити далі і намагається про це поговорити з Богом (*Go back to bed, because I love you. Go back to bed, because the only thing you need to do for now is get some rest and take good care of yourself until you do know the answer.* (1, 17). – *Лягай спати, бо я тебе люблю. Лягай спати, бо єдине, що тобі зараз потрібно – це трохи відпочити і добре про себе подбати, поки надійде остаточна відповідь на твоє запитання*).

Індивідуальному стилю письменниці притаманне вживання простих речень, що влучно передають зміст і разом з тим сприяють експресивності висловлювань. Зокрема, вони підкреслюють самотність Ліз (*I am alone, I am all alone, I am completely alone* (1, 9). – *Я сама. Геть сама. Цілкомита сама.; But nobody was there. I was just alone* (1, 16). – *Але поруч – нікого. Я була сама*), її бажання встановити контакт із Богом (*Hello, God. How are you? I'm Liz. It's nice to meet you* (1, 15). – *Привіт, Боже! Як ти там? Я Ліз. Рада познайомитись*). У розпачі дівчина просить підказати, що робити далі (*I don't know what to do. I need an answer. Please tell me what to do* (1, 16). – *Я не знаю, що робити далі. Мені потрібна підказка. Прошу, скажи, як мені вчинити*) та вирішує, як саме їй подорожувати (*Four months in each place. A year in total* (1, 30). – *По чотири місяці на кожну. Рік на все*).

Е. Гілберт часто вдається до порівнянь, що є «характерною рисою жіночого мовлення» [2, 49]. Формуючи яскраві образи, вони репрезентують самотній погляд і додають поетичності висловлюванням. Авторка порівнює приємні

слова із пташкою і трюфелем (*Every word was a singing sparrow, a magic trick, a truffle for me.* (1, 25) – *Кожне слово було пташкою, що співає, магичних фокусом, трюфелем, що тане у роті*), а себе через рутинність відчуває примітивним механізмом (*I felt like I was some kind of primitive spring-loaded machine* (1, 22). – *Я почувалася так, ніби була якимось примітивним пружинним механізмом*).

Велике значення у романі відіграє віровчення і відповідні філософські розмірковування й пошуки на релігійну тему. Господь – це величний Бог (*magnificent God*), Творець (*The Creator*), найпоетичніша маніфестація Божого імені (*the most poetic manifestation of God's name*), той, що сидить на троні десь там за хмарами (*a distant throne in the sky*) Всесвіт (*The Universe*), а його служителами є великий вчитель миру (*great teacher of peace*), індійський гуру (*Indian Guru*), духовний учитель (*spiritual teacher*), балійський цілитель (*Balinese medicine man*). Зафіксована релігійна лексика передає важливі постулати віруючої людини (*The Bat Phone to the Universe* прямий телефон до Бога; *transcendent mystics* трансцендентний досвід; *religious tradition* релігійна традиція; *typical Christian conversion experience* типове християнське навернення; *religious conversation* релігійні бесіди; *newfound spirituality* недавно віднайдена духовність).

Висновки та перспективи подальших досліджень. Індивідуальний стиль американської письменниці Е. Гілберт представлений широким спектром мовновиражальних засобів, які актуалізують історичні й культурні феномени, відтворюють естетико-філософські погляди. Провідну роль у творенні простору відіграють топоніми, що складають карту мандрівниці, є джерелом мовної й духовної культури різних країн, створюють образну систему визначних місць. Антропоніми й фіктоніми, називаючи героїв, надають відчуття реальності й правдивості переповіданої історії. Лексичні повтори вказують на психічні стани головної героїні від розпачу і болю до відчуття безмежного щастя. Численні епітети конкретизують явища, події, персонажів, створюючи специфічний зрозумілий код між автором і читачем. Структура побудови діалогічного мовлення, численні порівняння, епітети надають роману експресивності й підкреслюють особливості авторської мови. У перспективі дослідження ми вбачаємо вивчення й інших творів Е. Гілберт, що сприятиме розкриттю унікальності її творчого доробку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Борбенчук І. Метафора і метонімія у структурі поетичного тексту Катулла. *Науковий вісник Дрогобицького педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологічні науки» (Мовознавство)* : Збірник наукових праць. Дрогобич. 2019. № 11. С. 5–8. URL: <https://doi.org/10.24919/2663-6042.11.2019.175456>
2. Гоца Н. Гендерна спрямованість авторського мовлення в жіночому мемуарному романі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. 2019. № 43. Том 5. С. 48–51.
3. Волошук Л. Феміністичний дискурс прози Євгенії Кононенко. *Науковий вісник МНУ ім. В.О. Сухомлинського. Філологічні науки*. Київ. 2017. С. 62 – 66. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/141487426.pdf>
4. Рижкова Г. Українська «жіноча проза» 90-х років ХХ – початку ХХІ ст.: жанрові й нарративні моделі та лінгво-поетика: Автореф. дис. ... к. філол. н.: 10.01.01. Кіровоград. держ. ун-т ім. В. Винниченка. Кіровоград. 2008. 20 с.
5. Фадєєва О. Ідіостиль як відображення авторської картини світу у творах гібридного жанру. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. Том 30 (69). № 2 Ч. 1. 2019. С. 138–145.
6. Циховська Е. Роман «Їсти, молитися, кохати» Елізабет Гілберт як твір чік-літ. *Літературознавчі студії*. 2013. Вип. 40 (2). С. 312–317. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_40%282%29_41
7. Шулгун М. Подорож як механізм пошуку культурної ідентичності «Їсти, молитися, кохати» Елізабет Гілберт. Сучасні літературознавчі студії. Випуск 15. 2018 С. 204–211.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Gilbert E. *Eat, Pray, Love*. Bloomsbury publishing. London. 2007. ISBN 978-0-7475-8935-833
2. Гілберт Е. Їсти, молитися, кохати. Пер з англ. Я. Вінницької. Видавництво старого лева. 2015. 416 с. ISBN 978-617-679-153-9

REFERENCES

1. Borbenchuk, I. (2019). Metafora i metonimiya u strukturi poetichnogo tekstu Katulla. [Metaphor and metonymy in Catullus' poetic works]. *Naukovij visnyk Drohobychskogo pedagogichnogo universytetu imeni Ivana Franka. Seriya «Filologichni nauki» (Movoznavstvo): Zbirnyk naukovykh prac'*. Drohobych: [in Ukrainian]. № 11. S. 5–8. <https://doi.org/10.24919/2663-6042.11.2019.175456>
2. Voloshuk, L. (2017). Feministichnij diskurs v prozi Evgenii Kononenko [Feminist Discourse in Eugenia Kononenko's prose]. *Naukovij visnyk MNU im. V.O. Suhomlins'kogo. Filologichni nauki*. Kyiv: [in Ukrainian]. S. 62–66.
3. Hotsa, N. (2019). Gender na spryamovanist' avtorskogo movlennya v zhinochomu memuaromu romani [Gender orientation of author's speech in women memoir novel]. *Naukovij visnyk Mizhnarodnogo humanitarnogo universytetu. Ser.: Filologiya*: [in Ukrainian]. № 43. Tom 5. S. 48–51.
4. Rizhkova, G. (2008). Ukrainska "zhinocha proza" 90-h rokiv XX – pochatku XXI st.: zhanrovi i naratyvni modeli ta lingvopoetika: Avtoref. dis. ... k.filol.n.: 10.01.01. Kirovograd. derzh. un-t im. V. Vinnychenka. Kirovograd: [in Ukrainian]. 20 s.
5. Fadeeva, O. (2019). Idiostyl yak vidobrazhennya avtorskoji kartyny svitu u tvorah gibridnogo zhanru [Idiostyle as Reflection the Author's View of World in the Hybrid Genre Works]. *Vcheni zapyski TNU imeni V. I. Vernadskogo. Seriya: Filologiya. Socialni komunikacii*: [in Ukrainian]. Tom 30 (69). № 2, 1. S. 138–145.
6. Tsykhovska, E. (2013). Roman "Yisty, molytysya, kohaty" Elizabet Gilbert yak tvir chik-lit. [The novel "Eat, Pray, Love" by Elizabeth Gilbert as a chick-lit work]. *Literaturoznavechi studiji*: [in Ukrainian]. Vyp. 40 (2). S. 312–317.
7. Shulgun, M. (2018). Podorozh yak mekhanizm poshuku kul'turnoi identichnosti. Yisty, molytysya, kohaty" [Travel as a Mechanism for Searching Cultural Identity in Elizabeth Gilbert's Novel Eat, Pray, Love]. *Elizabet Gilbert. Suchasni literaturoznavechi studii*: [in Ukrainian]. Vipusk 15. S. 204–211.

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Gilbert E. *Eat, Pray, Love*. Bloomsbury publishing. London. 2007. 349 s. ISBN 978-0-7475-8935-833
2. Gilbert E. *Yisty, molytysya, kohaty*. Per z ang. Ya. Vinnytskoyi. Vydavnytstvo Starogo Leva. 2015. 416 s. ISBN 978-617-679-153-9

LINGUOSTYLISTIC SPECIFICITY OF E. GILBERT'S IDIOSTYLE AND ITS REPRESENTATION IN THE NOVEL "EAT, PRAY, LOVE"

Borbenchuk Iryna Mykolaivna

*Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of Theory,
Practice and Translation of the English Language,
National Technical University of Ukraine
"Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"
34, Peremohy ave., Kyiv, Ukraine*

Zabrodska Alina Valentynivna

*Graduate student at the Department of Theory,
Practice and Translation of the English Language,
National Technical University of Ukraine
"Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"
34, Peremohy ave., Kyiv, Ukraine*

The paper is a search of the linguostylistic specificity of an American writer E. Gilbert's idiosyle based on the study of the novel "Eat, Pray, Love". It is noted that in modern scientific discourse there is no accurate definition for the notion "idiosyle", but it is generally viewed as an individual style, or speech, or the author's style and is regarded to be the reflection of the author's national mentality, worldview and cultural values. The authors of the paper put forward the idea that women's prose is a historical phenomenon that has evolved and formed its own specific features, manifested in the subject matter, figurative system, and stylistic means and expressions of prosaic works. However, the most significant feature of this literary genre is its clear gender orientation, which allows distinguishing it as a separate type of literary discourse. One of the outstanding E. Gilbert's works is the novel "Eat, Pray, Love". Being based on real events, it introduces the reader to the author herself, her lifestyle and a long search for herself. It is the genre-thematic features of the novel that induced the author to work out her own style, being marked by a specific set of language units of different levels used to create cultural and national flavour of the novel. Describing the journey through different countries, E. Gilbert forms an onym-dictionary that informs the readers about heroine's location and surroundings. In fact, toponyms and anthroponyms activate historical and cultural phenomena and draw attention to the national identity of different peoples. It has been defined that the characteristic feature of E. Gilbert's idiosyle is the use of epithets, repetitions, and comparisons, which form a figurative system and give the novel expressiveness. To solve religious and philosophical issues, the author resorted to reasoning as well as dialogic speech using simple sentences which show the process of finding clues and answers, emphasize her mental state, and form the aesthetic preferences of the heroine. It is concluded that the E. Gilbert's specificity consists in inventing her own individual style, which resulted in creating the novel "Eat, Pray, Love", making it a striking example of women's prose and making it stand out from a number of other works of this genre.

Key words: E. Gilbert, women's literature, individual style, expressive means.